

KOD LOVCA

Ponovo je jesen u gradu. Vlažne i dugačke ulice su prekrivene lišćem i divljim kestenjem.

U kafani pored železničke stanice ispijam svoje poslepodnevne kafe jer su prozori veliki pa dani stoje tu uokvireni poput hologramske vizije. Danas je tu „okačen“ jedan vlažan i maglovit dan... O kafanama i kafanskim ljudima razmišljam kao o jednoj zadimljenoj, pripitoj i posebno pokretljivoj masi. Volim kafanu „Kod Lovca“ jer ta zamućena i topla unutrašnjost, i onaj dan napolju, interferiraju kao dva talasa koji se čas pojačavaju, ističući neki lik, glas sa ulice ili gest, a čas slabe tako da postaje gotovo mračno.

Umorna konobarica je moj potajni istomišljenik, ali ne podnosi više ovu igru i konačno uključuje svetlo.

Magija nestaje istog trenutka pa nekolicina gostiju gleda unezvereno na sat, ispijaju žurno preostalo piće, i odlaze pridržavajući se za stolice i ljude.

Konobarica gleda za njima, zatim nam se pogledi sreću i ponovo rastaju.

I moji susedi odlaze.

– Pozdravi Kaću – veli jedan.

– Hoću, hvala – odgovara drugi.

Pitam se da li će supruge znati da su bile pomenute i pozdravljene? Pogled na njihova lica, međutim, uverio me je da ne delimo takve dileme.

Razmišljam o identitetu ovog mesta. Uobičajen inventar, slike, poster, kao i u hiljadu drugih sličnih kafana, smeštenih u istu maglu, ni na nebu ni na zemlji, ni u selu ni u gradu, ni u metropoli ni u provinciji, ni na zapadu ni na istoku...

Par u uglu privlači sada moju pažnju. Pijana starica i muškarac neodređenih godina, sed i sede brade, crnih očiju. Čudno je stisnut na stolici, iako visok. Starica ima sedu raščupanu kosu, blede lice na kojem stoje velike blede usne i iste takve razlokane oči. Nos je crven i prljav.

Čujem samo njeno režanje, ili škripanje (kao da se kotrlja kamenje), koje se povremeno uobličava u psovke. Zatečen sam tim pokretnim licem, pokretnim usnama, tim režanjem. Mlitavim kažiprstom preta čas praznoj pivskoj flaši, čas Bogu valjda, čas muškarcu za stolom...

Hteo sam da okrenem glavu na drugu stranu, ali nisam mogao. Zašto zatvarati oči pred takvim prizorom? Ovde je naša istina, odvrtna ljudska masa, režanje ljudskog bića...

Kaput dobrih navika, novac sa štednih uloga, kapljicu plemenitih pića... šta da joj ponudim? Može li nešto i neko da joj vrati „naš“ lik? Ko smo, zaboga, „mi“?

Ustajem naglo i istrčavam na ulicu prepunu automobilskih farova... Konobarica izlazi i sa praga dovikuje da nisam platio.